

איןם בגליכם, אלא פוחדר אני לרבות קעולם שאני מגלה דרכיהם נספרות בלי רשות. אבל גליי לפניהם הקדוש ברוך הוא שלא לכבודי עשייתו ולא לכבוד אבי, אבל רצוני הוא לעבודתו, ואני רואה הכבוד של אחד מכם באותו עולם, ולאחר ידעתך שפה היה, אבל לא גליי לפניהם, ועכשו ראייתך.

שנינו, דוחים איש מפני איש, בכמה דרכיהם נספרות נרחמים. אומה רוח ואשונה שנדרתת מהפני אומה השניה, لأن הולכת? אומה רוח יוצאת והולכת ומשוטט בעולם, ולא ידוע, והולכת לקברו של אותו האיש, ומשם משוטט בעולם ונראית בחלים לבני אדם, ורואים בחלים את דמותו אותו האיש, ומודיע להם דברים לפידעה של אומה רוח ואשונה שנמשכה ממשנו, כמו שהוא באותו עולם, כך משוטט זה ומודיעה בעולם הנה.

ובכן הולך ומשוטט בעולם, ופוקדת פסיד את אותו הקבר עד תזמנן שהריחות פוקדות לקבורות הגופים. אז רוחם הזו מתחברת באומה רוח שלו, ומחלבשת בה, והולך לו. כשוננס למקומו, מתחפשט ממשנו, ויש לו מקום (באותו רוחות בונען) באוטם היכלוות של גן עדן או בחוץ לפי דרכיכן כל אחד ואחד, ושם נשמר.

ובשרותות פוקדות את העולם הנה, שהמתנים נזקקים אל המים, הם לא נזקקים אלא רק באומה משיכת הרוח, ובזה מחלבשת רוח אחרת. ואם אמר, אם כך, אז זו תועלתה לרום, והאשה הזו עוזה תועלתה לכל - לא כך, שאלםלא לא נשאה לאחר ואומה רוח ואשונה לא היתה

חבריא, כל הגוי בכוון דקא בכינא, לאו בגיניכו הוא, אלא דhilנא למרי עלמא, דגlinan ארחין סטימין, בלי רשי. אבל גליי קמי קדשא בריך הוא, דלא ליקרא דילוי עביבנן, ולא ליקרא דאבא, אבל רעוטי לפולחנא דיליה, ואני חמיןא, יקרא דחד מניכו, בההוא עלמא, ואחרא ידען דהכי הוא. אבל לא גליי קמי, והשתא חמיןא.

חגיגן, דחין גברא מקמי גברא, בכמה ארחין סטימין אתדרחין. ההוא רוחא קדמאה, דאתדרח מי מקמי ההורא תנינא, لأن איזיל. ההוא רוחא, נפיק ואזיל, ומשטטה בעולם, ולא ידיע, ואזיל לגו קברא דההוא בר נש, וממן משטטה בעולם, ואתמי בחלמא לבוי נשא, וחמאן בחלמא דיוקנא דההוא בר נש, ואודע לוון מלין לפום ארחיה דההוא רוח קדמאה, דקא אתמשך מגניה, כמה דאייה בההוא עלמא, הבי משטטה hei הא, ואודע בהאי עולם.

והבי איזיל ומשטטה בעולם, ופקיית פריד לההוא קברא, עד זמנה דrhoחות פקדן לגביה קבריהו דגופין. פדין, האי רוחא, אתחבר בההוא רוח דיליה, ואתלבש בה, ואזיל ליה. פד עצאל לדוכתיה, אתפסת מגניה. ודוכתא אית ליה (באינו רוחינו בגין עדן) (דף ק"ב ע"ב) באינון היבlein דגן עדן, או לבר, לפום ארחוי דכל חד וחד, וממן אתטפר.

ובד רוחין פקדן להאי עלמא, דמתין נזקקין לגביה חיין, לא נזקקין אלא בההוא משיכו דרוחא, וביה אחלבש רוחא אחרא. ואי תימא, אי הבי, תועלתא איהו לרווחא, והאי אתה תועלתא עבדת לכלא. לאו הבי, דאלמלא לא אתנסיבת לגביה אחרא, והאי